

Gale mi je to pravil, in ta je razen škofa prva glava pri tej kasi. Sikstum!“

„Pintarjeva je bila knjižica!“

„Ni res! Slepri si, lažeš! Knjižica je tistega, ki jo ima v rokah! Pravi Gale! Moja je bila, ker sem jo s sabo prinesel! Sakstum!“

„Dobro! dobro!“ je dejal Razložnik. „Sedaj te išče krvava sodnija! Tam se že dogovorite, čigava je bila knjižica!“

Mignil je svojemu tovarišu, zgrabila sta ga, in kakor bi trenil, je bil Čeljustnik vklenjen.

„Meni tako požete!“ je divjal. „Prava sreča, da so cesarji v Ljubljani! Pri njih se pritožim, potem bodeta pa vidva ričet zobala, osla policajska!“

Največje veselje so imeli pri tem mladi svetilničarji, ki jih je tako rad klofotal in lasal. Komaj je bil vklenjen, so ga obsuli kakor ose: „Licht gefällig!“

Vsi so mu svetili do zapora. Ko so se vrata za njim zapirala, so kričali: „Kadar te bodo v Suhem bazarju obesili, ti bomo tudi svetili!“

Tako se je za Miklavža Čeljustnika prav žalostno končal imenitni ta ljubljanski ples!

(Dalje prihodnjič.)

Notturmo.

Kaj se je zbudilo v tvoji duši sanjajoči?

Tvoje misli so zaplule v daljna mesta,
ki jih z zlatim bleskom barvajo poldnevi žgoči,
ki se dvigajo do solnca v svoji silni moči.

V snu planjave mirne morske zreš opalne,
dan in noč si tam brezdanjih mej ne vesta,
radost nikdar ne zatone v zarje daljne,
smeh neba zrcalijo ravni kristalne.

Ne, ne! Sen zasnula si o tihem gaju,
skozenj vodi s srebrom posejana cesta,
šepetanje mre v poljubu in smehljaju
in brezmejna nema noč ne moti naju.

Vojeslav Molè.